

Szerkesztői és
kiadói iroda,

hová a lapot illető köz-
lemények, előfizetési
pénzek, reclamatiók
stb. küldendők:

Magtár-utca, Wla-
sits-féle ház.

RÖPKÉIVÉK

AZ IRODALOM ÉS MŰVÉSZET KÖRÉBŐL.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Szerkesztik és kiadják: KOMJÁTI JENŐ és LUBY SÁNDOR.

Előfizetési ára

(szétküldéssel):

egész évre . . . 4 frt.

fél évre . . . 2 frt.

negyedévre . . 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

Munkatársaink.

Abafi Lajos, Adrienne, Aigner Ferencz,
Bakó István, Csalomjai, Dengi János,
Ebeczky Emil, Fortunio, Földváry István,
Gáspár Imre, Hajgató Sándor, Horváth
Danó, Spolyi Sándor, Jakab Ödön, Ko-
roda Pál, Kürthy Emil, dr. Luby Gyula,
Majthényi Flóra, Markbreiter Lajos, Meny-
nyei Ferencz (newyorki levelező), Moller Ede,
M. Arpád, Rácz Mihály, Rádó Ödön,
Steviczky Gyula, Rudnyánszky Gyula, dr.
Szemák István, ifj. Szinnyei József,
Thallóczy Lajos, gróf Vay Sarolta.

Tartalom: Majthényi Flóra „ujabb költe-
ményei“-ből I. Virág esik . . . II. Mint a hangszer . . .
— Vándorló szerelem (elbeszélés) Aigner Ferencz.
— A jó embereknek (költemény) Földváry István.
— Az emberekkel való érintkezésről. Börne L. után
— b — — d — — Különfélék.

Tárcza: Fővárosi bolyongások. II. Nyári est
a népszínházban. Fortunio. — Diurnista-tüprengé-
sek. I.—III. L. S.

Lapunk elháríthatlan nyomdai akadályok miatt
a múlt csütörtökön meg nem jelenhetvén, ezért bo-
csánatot kérünk szives előfizetőinktől. Az elmaradt
számért kárpótolni t. előfizetőinket több (félívnyl)
melléklettel fogjuk.

Majthényi Flóra „ujabb költe- ményei“-ből. #)

I.

Virág esik

Virág esik, virág-eső,
Az ábrándnak szép virága;
Tarka fényvel és reménnyel
A léleknek új világa!

Elfűdi az omladékok,
Múlt időnek bús emlékeit:
Eltakarja bársonyával
Minden mohát, repedéket.

Virág esik, virág-eső,
Milyen enyhe a hullása!
Boldog a ki látja mint én,
Bár ne lenne hervadása!

II.

Mint a hangszer

Mint a hangszer, ha érintjük
Csendes éjben egyik hangját,
És utána az accordból
Rezeg a többi a légen át:

A míg teljes lett az összhang,
S fölzeng tőle a csend éje,
Mintha szólna a magasból
A sphaerák csodás zenéje:

*) Mutatványul.

Úgy a szivben ha a multból
Fölbredt egy szó, egy álom,
A többi mind kél utána,
Egymást vonva fényugáron;

A míg teljes lett az omlék,
Bóditó, csodás világa,
S elragad magával ismét
Úgy mint egykor — jobb világba,

A míg megroped a sziv is,
Egygyé lesz öröme búja,
Mint a hangszer midőn pattan
Rozgó, túlfosztott húrja.

Vándorló szerelem.

— Elbeszélés. —

Irta: Aigner Ferencz.

Valaki azt fogta rám, hogy én a szép
nőket kivétel nélkül szeretem. Nem tudom,
mivel érdemeltem meg e föltevést, de any-
nyi bizonyos, hogy évek óta rabja vagyok
annak az édes érzelmnek, mely üdvöt s
boldogságot, kárhozatot s poklot egyaránt
áraszthat a kebelre. S ha időnként nálam
az érzelm tárgyát cserél, azt ne tulajdo-
nitsák ingatagságomnak, változékonyságom-
nak szép olvasónőim, hanem ama női játszi,
enyelgő modornak, melynek higgyék el, nem
én vagyok első áldozata a földön.

Persze ebből nem érthető az, miért
mondotta reám vonatkozólag az a „valaki“,
hogy én minden szép nőt szeretek!

T Á R C Z A.

Fővárosi bolyongások.

II.

Nyári est a népszínházban.

Gondolataimmal egyedül ohajték lenni
. . . szobámban felkereshetnének pajtásaim,
az utcákon hemzseg a nép, a sétatülszéken
majálisok tartatnak, mindenütt emberek!
De hát hová legyek? . . . Ah, mily pom-
pás ötlet! Elmegyek a színházba . . .
még pedig nem a krisztinavárosi szinkörbe,
mert az messze van, s nem is a nemze-
tibe, mert ott Donadio játszik zsufolt ház
előtt „Pál és Virginia“-ban, Massé eköl-
tői operájában . . . hanem a népszin-
házba, hol angot asszony leánya szedi

rá papáit és mamáit nem tudom hányad-
szor . . . amely különben igen élvezetes
kedvtelést aligha sokan fogják megnézni e
rekkenő hőségben.

Az ige testté vált . . . Jó jelnek te-
kintém, hogy a pénztár előtt csupán a con-
stablert pillantám meg, ki — a rendőrsé-
günknel szokásos tapintattal — daczára,
hogy sem előttem sem utánam nem volt
concurrans a körszékjegy elcsipésére, végig
sétáltatá velem a vas csigautat, mely las-
san, de biztosan a célhoz elvezet

Természetesen kaptam helyet, jó he-
lyet, az első — még pedig rövid — sorban,
az első széket. — A bejáratnál békésen
piquetezett a jegyszédő és körszéknyitó,
s bár udvariasan bocsánatot kértem hogy
épen egy quint kimondása közben toppan-
tam elébök, csak duzzogó arccal vezettek
helyemhez.

— — — „A csönd irtóztató“
mondta báró Eötvös és igaza volt! Áthat-
lan sötétség vett körül, melyből csak nagy-
nehezen birtam a bámuló páholyüregek még
mélyebb árnyalatát megkülönböztetni . . .

Végre mutatkozik itt ott egy kis publikum
. . . jámbor vidékiek, kik még nem lát-
ták a népszínházat, s kiket balszerencsésjök
épen ma vezérelt ide

Még egy páholy is megtelt! Ezenkívül
a körszékeken négy csoportban kifogástalan
symetriával eloszlott 20 ember . . . a kar-
zaton Soldosné és Vidmár Erzsébet cselédje
épen olyan háborítatlan barátságban mint
urnők, s végre az erkélyen — némi staffa-
genak — néhány vidéki színész, kité a nyo-
mor ide sodort, hogy a fővárosi színészet
szerencsésjétől kölcsönözzön új erőt a to-
vábbi küzdelemhez.

Ugyan kérem, már miért ne szeretném őket? — Avagy nem természete az embernek, hogy vonzódik, ragaszkodik ahoz, ami főséges, ami csodálatos!?

A nők — értem a szép nőket — mindig főségesek és csodálatosak.

Aki nem hiszi, forduljon a nőkhöz; tanulja ismerni, tanulja szeretni őket s akkor igazat ad nekem, hogy a nők kisebb nagyobb mérvben mind szeretetreméltók.

„No, no“ — szólhat állításom ellen valamelyik kékszemű, imáadásra méltó teremtes.

És én e közbeszólást helyesnek találom. Merész voltam. Állításom nem terjedt a „tisztetreméltó kivételekre“ is, mert vannak nők, kik minden egyebek, csak nem szeretetreméltók. Ezek pedig éppen nem sorozhatók az imálandók közé.

„De mégis a mi sok, az sok“ — jegyezheti meg egyik hamis barna olvasónóm. „Aki mindenkit egyaránt szeret s főleg a nőket, az alig szerethet egyet lángolóan, kimondhatatlanul.“

Ugy van. De én azért jobban szeretek, lángolóbban imádom, mint például az, ki — engedelmet kérek — talán éppen csupán kedves barna olvasónóm személyét tünteti ki érzelmével.

„Az már nem igaz!“

Nem vitatkozom. S hogy tisztázzam rendkívüli érzelmemet, leplezetlenül s röviden kinyilvánítom, hogy én a szép nőket nem egyszerre, hanem időnként egymásután szoktam szeretni.

„Hütlén! Csábitó!“ — szinte hallom felzúgni a vádat körültem.

Tessék elhinni, hogy én egyik se vagyok. Hütlén nem voltam azért, mert a nők voltak mindig hütlének hozzám. S nem is csábitottam el senkit az életben, mivel engemet — s ezt egész komolyan mondom — rendszeren a nők csábitottak el.

„Szép, de hibetetlen! Miféle férfi ez, hogy a nők annyira szeretik?“

Egyszerű és közönséges. Aki nem ismer, annak hiába mondom azt. Aki pedig ismerősöm, az tudja a tapasztalásból.

Én kedves olvasónóm nem fogom bemutatásomra pazarolni az időt, hanem e helyett elmesélem az én vándorló szerelmemet.

* * *

— Uram! Ön udvariatlan.

— Asszonyom! ez súlyos vád.

— Nem; csak az igazság szava. Ön hozzám jár két hét óta minden nap. Olvas, beszél, szóval mulattat, és ön mégis megérdemli haragomat.

— Haragját? Én nem értem önt, asszonyom! —

— Hisz ép az a baj, hogy nem tud megérteni. Pedig én két hét óta nagyon is érthetően viseltem magamat. —

E párbeszéd folyt köztem s Jámbofiné között egy nyári nap alkonyán.

De hát ki ez a Jámbofiné?

Egy szép asszony, egy okos asszony. Felesége egy hivatalnoknak, kire nem érdemes a szót vesztegetni. Én nem is tudom okát — pedig eleget törtem rajta a teje-met — hogy a szép menyecske miért választott egy csodabogarat férjéül!

Hanem végre is ez nem az én dolgom. A nők pedig sokkal okosabbak, hogysem ok nélkül tegyenek valamit.

Bizonyára Jámbofinének meg volt a nyomatékosa oka, midőn a férjválasztás néhez műveletén keresztül esett.

Elég az hozzá, hogy a szép menyecske a fennebbi szemrehányással illetett.

Megvallom: meglepett. Mert a mint tetszik is tudni — előbb említettem — hogy engemet a nők szoktak elesábitani. Tehát ez föltételezi, hogy a kezdeményezés holmi pikáns kalandok előidézésére tölem sohase származott s az én vétkemért a nők felelősek.

— Asszonyom! Ön vádol és nem tudom miért! szólék Jámbofinéhez kérdőleg.

— Istenem! de érthetetlen! — felelé majdnem boszankodva a szép asszony — Ön nem életre való, hisz ha az lett volna, eddig bevallotta volna irántami szerelmét!

— Hogyan? — kérdém megütődve — Vajjon nem téved asszonyom!?

— Szemei elárulják, s most akarom, hogy ajkaival tolmácsolja előttem keblének magasztos érzelmét! — viszonzá szépem gyöngéden megszorítva kezemet.

— Akarja? — kérdém nagy pathosszal.

— Akarom! — felelé szeretetreméltó mosollyal Jámbofiné.

— Szeretem! . . . Imádom! . . . hangoztatám s térdre ereszkedtem Romeoként az ujkori Julia előtt.

— Oh, de rövid! Oh, de egyszerű szerelmi vallomás! — szól egész kedvetlenül a szép asszony, ki valószínűleg egy szerelmes verset várt volna tőlem, mely amugy rögtönözve, a pillanat hatása alatt ajkaimról elröppenjen.

— Bocsásson meg! Ez a legszebb vallomás!

— Én többet vártam öntől, — válaszolt imádottam; hanem azért rózsás ujjú kezét engedte, hogy ajkaim forró csókjaival elborítsam.

— Még ennél is többet? kérdém felvillanyozottan.

— No jól van! Szeretem, és megfogom csókolni, — mondtam hirtelen átölelve karcsu derekát.

— Meg ne próbálja! — szabódott Jámbofiné karjaiban, mialatt ráleheltem a szerelem édes csókját rubintos ajakára.

E perczen beütött a villám szerelmünk paradicsomába. A dühös férj, ki véletlenül tanuja lett neje hütlenségének összeráncolt homlokkal, haragtól villogó szemekkel állt előttem, amint a drága alakot kibocsátottam karjaimból.

Végre — háromnegyed nyolczkor — a zenekar érdemes tagjai is szalíngóznak befelé, s ez alkalommal hallhatjuk, melyikök csinált bakombirót, ki hány liter sört pusztított el, s mily unalmas nekik, hogy ezt a „zwidere“ komédiát kell játszaniok „bei dera hitz“ . . .

Az álmos nyitány elhangzik, a függöny fellebben és a színpad — mint egy óriási ásitásra feltátott száj — élénk tárul.

Az árucsarnok hölgyei kaczagva sugják egymásnak, hogy nincs itt sem ez . . . sem az . . . az érdemes papák pedig azörnyü szellemes extemporékkal igyekeznek — rontani a levegőt.

Pomponnet ur egy karikás csapásra észre veszi, hogy nem érdemes valamit csinálni, s megelégszik azzal, hogy csupán jelezze az éneket és a játékot! . . . Ange Pitou mintha kápolnában zsolozs-

mákat énekelne, oly bágyadtan és szinte lenűl kántál, pedig közelében érezhette volna a hideg zuhanyt Szika személyében, ki e perczen nyit egy emeleti páholyba, s kiről azt bugják, miszerint hajlandó a német Thaliának hátat fordítani és átesapni a kerepesi utra . . . ami annál nagyobb érdem, mert nemesak hogy magyar, hanem még van hangja és kitűnően játszik. . . .

Soldosnénk is bekukkant, de megijedve az előtte ismeretlen néptelenség től, csakhamar ismét el is tűnt.

Szegény kis Erzsike . . . őt sajnáltam egyedül, hogy annyi kellemet és bajt ez üres falakra kelle vesztegetnie! De végre is mindenben megnyugszik az ember, én is megemlékezve szándékomról, hátrahúzódtam az üres sorok tömkelegébe és zavartalanul engedtem át lelkemet gondolataimnak.

Fortunio.

Diurnista-üppregések

(ebb' a kutya melegben.)

I.

Majd megfúlok, oly meleg van
Ebb' a poros irodában;
Tollam is csak alig mászik,
Csúronvizzé lett a hátam.

Meg nem foghatom eszemmel,
Bármiként is tépelődjem,
Hogy a bölcs nap mit kutathat
Ez akták tömkelegében.

Föl akarja tán deríteni
Tartalmukat én előttem?
— Biz' azokból nem fog soha
Kisűtni egy bölcs betűt sem!

II.

Hej! hej jó is lenne mostan,
Hogyha egy tündéri lény

Lássák, hogy csábitanak el engem a nők saját vesztémre!

Ennek a meglepetésnek kérem csak három heti ágyban fekvést előidéző véres párbaj lett az eredménye.

Az Othello férj így boszulta meg melegségemet s főleg azt a mézes csókot, mit neje ajkiról eloroztam.

Mikor felépültem betegségemből, Jámborfi áthelyezéséről értesültem. És én ekkor nem futottam a szép asszony után.

Elment. Elfeledtem és mást szerettem. Beszélék erről is röviden.

* * *

Vannak ártatlan nők, kik alig ismerik még az életörömeiket. Vannak okos nők, kik már igenis éltek világukat, hanem azért czélszerű életrend mellett még mindig tudnak kedvük szerint élni, s végre vannak elvetemült nők, kik sokat éltek, sokkal többet, mint megérdemelték.

Ne tessék megijedni, nekem nem az utóbbiakkal van dolgom.

Irma volt neve a szép, alig 17 éves gyermeknek, ki hódító varázsával lebilincselte, lelánczolt, — de csak pillanatra. Nem mintha a kedves teremést nem lehetett volna örökre szeretnem, hanem így parancsolták a körülmények.

Ismerkedésünk egyszerűen történt; szerelmünk ellenben regényes, költői volt.

Egy délután kinéztem szobám ablakából a szomszéd udvarra, s ott szemeimbe tünt a kecses alak, a legszebb rózsaszál.

Irma is észrevett. Rám nézett. Erre cipirulva lesítté szeméit, és higyjék el önök, hogy az én arcomon is égett a pir.

Ez volt ismeretségünk.

Másnap délután ismét elfoglaltam örökhelyemet. Nem láttam senkit s nem láttam semmit.

Kedvetlen voltam s némileg boszankodtam.

Egyszerre egy fehér galamb röpkedett felém, majd vállamra szállt és megvárta, míg a nyakára kötött kised levélkét izgatottan kezéimbe kerítettem.

Reménytől dobogott szívem, s a remény beteljesült.

A levél tartalma ez volt:

„Uram!

Én szeretem önt — ismeretlenül. Tegnap láttam először életemben. De arca érdekes, s én hiszem, hogy önben nem fogok csalódni. Én felfogadtam, hogy a legelső érdekes arcu embert ismeretlenül szeretni fogom. A véletlen önt vezette elé. Én tehát meg akarom tartani fogadásomat. Válaszát várja Irma.“

— Ez furcsa! — gondolám Ej, itt nincs helye a habozásnak. Irma csinos leány, valószínűleg mivel is, én tehát miért ne szerethetném őt?!

Gyorsan megírtam válaszomat:

„Angyal!

Szeret? Én imádom! Életem az öné, szívem az öné, szóval öné vagyok máától kezdve testesből lelkestől. A többit majd elmondom szóval.“

(Folyt. köv.)

A jó embereknek.

Mi soknak szállka az szemébe,
Hogy bánatomban olykor verselek,
„Ugyan hagyj már föl egyszer véle!
— Mondják szívökből a jó emberek, —
Nagyon göröngyös utra törtél,
Meglásd sűrű keserves lesz a kenyered!“
— Oh hagyjatok ez uton engem,
A sors akarja, s róla én nem tehetek!

Mondják, hogy könny lesz osztályrészem,
A mely forrón leperdül arcuzomon,
Bánat egy kínos ifju éltén,
S tán vén kor'ig kitartó fájdalom!

S ki tudná mindazt véges végig,
Amit nekem beszélnök, a mi fenyeget...
— Oh hagyjatok szenvedni engem
A sors akarja, s róla én nem tehetek.

Szelid anyámat elriasztják
Tán meg is könnyez olykoron szegény,
Sötétre festik fia sorsát,
A mely rá vár az élet tengerén.
Ledér, iszákos, rongyos koldus,
S minden rosszat jósolnak az emberek,
— Ne búsulj értem jó anyácskám,
Beszéljenek csak, — róla én nem tehetek.

Rémítnek, hogy nem kell a dal ma,
Hisz gyár, vasut, telegraph a világ,
S a Múzsát csendes hajlokába!
Pénzért rohanva régen elhagyák!
Telekkönny kell a lánynak is már
S nem dal, nem szerelem, mondják az emberek
— Ha elhagyanak, hagyjanak csak
A sors akarja s róla én nem tehetek!

Én szánom ezt az ócska rongyot,
A melyet mindig újra festenek;
Ha már a régi máz leomlott,
S világnak hívják a jó emberek.
Egy szebb világba vágyik lelke,
A mely fölött a szép, a jó, s igaz lebeg,
Fölé visz lassan élet utam,
A sors akarja s róla én nem tehetek.

Legyen tehát köny osztályrészem,
Habár a jóslat vége messze van,
Ne is beszéljete ti nekem
Soha, soha, meg nem adom magam!
Legyen koldus rongy, kin, nyomorral,
S átéljem bár az órjás szenvedéseket,
Játék leend mindez csak nekem,
Ha én e könnyű árért — költő lehetek!
Földváry István.

Az emberekkel való érintkezésről.

(BÖRNE L.)

(Vége.)

Nem szeretetreméltóságod miatt szeretnek; ha szeretnek, találtatol szeretetreméltónak. Másoknak tetszenj, könnyű, csak az nehéz, hogy nekünk mások tessenek. Ebben rejlik az emberekkel való bánásmód mestersege! Azt mondod: „Utálok azon embert, ő gonosz.“ Nem, ő beteg. Nem fordítod a betegre a legnagyobb figyelmedet, s nem a szív betegségei a legveszélyesbek? „De ő szabad, megjobbithatja magát.“ Gondolj saját szabadságodra, ha van bátorságod, tetteidért felelni; de egy gyöngőre se tukmáld e terhet. „Ő zsarok, Attila.“ Ő villám. Nem esodálsz isten jószágát még a vízözönben is, és a természet bölcsességét a legalacsonyabb féregben? „Ő ostoba.“ Csak ostoba ember, de a legokosabb birka. Mért kelljen gyapjút csinálnia? Ő „barátságatlan.“ Használd valami mára A szőlővessző gyümölcseit, a tölgy árnyékát nyujtja neked; kívántál valaha gyümölcsöt a tölgyről s árnyékot a szőlővesszőtől? „Ő sem szellemsem szív, sem erénnyel, sem valami egyéb jóval nem bír, ő valóságos ló.“ Tehát nyergeld meg; de tévedsz. Egy óriás csak kétszer oly nagy, mint egy törpe, és minden

Árnyas kertet rögtönözne
Forró irodám helyén.

Zsörtölődő fűnökömből
Lenne lombos águ fa,
Rajta csattogány — a nyelve,
Mely máskor csak korhola.

Fintatartóm sűrű nedve
Lenne egy kis Balaton,
Egyre izgó-mozgó széke
Pedig rajta — esolnakom.

S míg fejemet — elmerengve
Én üledbe hajtánám,
Te eveznél kis kacsóddal
Édes, kedves Paulinám!

III.

Az-az mit is beszélek?
Az ember milyen dőre!
(Szegény diurnistának
Elég jó bor a lőre.)

„sz ha míg aludnám, addig
Eveznél jó rubintom,
„Circumdederunt“ lenne
Mindennap egy — forintom.

Azért hát félre véled
Árnyas fa, rengő esolnak;
Elég, ha — kis galambom
Téged egészen birlak.

Mert míg — feledve mindent —
Nyugodnám lábaidnál,
Addig te kis kacsóddal
Helyettem úgy-e — írnál?

I. S.

törpe fél óriás. Az erőnek hasonló arányával ruházta fel a természet a legtöbb embert. Itt szellemé, ott erényé, az egyiknél szépséggé, a másiknál egészséggé, a harmadiknál azon ösztönné képződik, mely a mélyen elásott szerencsét felkutatja. Ritka az olyan, ki minden tehetséget nélkülözne. „De ő egyike e ritkáknak; sem szelleme, sem szive, sem szépsége, sem gazdagsága nincs“. Akkor legalább is jó gyomra lesz, s vannak emberek, kik örömet hallják, ha emésztő képességüket dicsérik. „Még az is roszt. Tehát keveset eszik és iszik; dicsérd mértékletességét, csinálj kényszerűségéből erényt „De nem akarok, nem hizeleghetek neki; hizelegni bűn.“ Úgy szeresd őt! A szeretet bizelgés, mely mindenkinek tetszik, nagynak úgy mint kicsinek, gyermekeknek mint felnőtteknek, jóknak úgy mint gonoszoknak — s istennek is tetsző.

Gyűlölöd a királyokat, ha dühöngnek — nem dühöngsz te is, ha ittál? „De ne igyanak, ne nyissák meg füleiket a hízogóknek!“ Azonban ők pincében születtek, bor volt anyatejük, s csak az első poharat vagyunk képesek magunktól megvonni, nem a másodikat. Te liberális gyűlölöd az ultrát, mit csinált ő neked? „Elnyomja a nép szabadságát, mindent magának akar, előjogok után törekszik.“ A megszokás kötelei között fekszik, s ha joga csak fekély lenne is, belehalna, ha ezt felszakítanák. De birtoka nemesebb, ezer éves, és ősei azt erényeik által szerezték. „De ő maga semmi érdemet sem mutathat fel!“ Jobb vagy te? Nem pocskolódsz el henye hivalkodásban az öröklött gazdagságot, mit atyád keserves fáradsággal szerzett? Hajlandó vagy te kincseidet a szűkölködővel megosztani? Hatalom olyan, mint gazdagság... Te ultra üldözöd a liberalist — miért üldözöd őt? „Meg akar fosztani jogaimtól!“ Csak osztozkodni akar veled bennök, ő oly ember, mint te. „De én századokon keresztül kizárólagos birtokosa voltam ezeknek.“ Annál roszt rád nézve, a kamatokkal is adósa vagy. „De ő rajongó, kit el kell riasztani, és a hatalom kezeim közt van, én megsemmisíthetem őt.“ S ha a testet megsemmisíted is, mit nyersz vele? Az eszme megmarad, az eszmének nincs nyaka; az nem fél tőled, csak kigúnyol. Ha tíz, ha száz, ha ezer fanatikus embert kivégeztetnél, megsemmisíted azért a fanatismust? Ha azt hiszed, úgy balga gyermek vagy. Rajongás olyan, mint a tintina, az elhaltak része a tulélőre száll s ha a holtak számát gyarapítod, nem tettél egyebet, mint hogy a hit gazdagságát sokból egy szívbe gyűjtötted össze, hogy annál hatásosban működjék „Tehát — mondjátok ti és ti — rakjuk ölünkbe kezeinket és csendesen szemléljük, mint fenyegetnek, rabolnak, mint törnek ránk ellenségeink?“ Nem, ezt nem kell tennetek. Védeld te

és te, a mit jogul ismertél el — nem a te jogodat, de a tesvéredét; de csak a harctéren szabad egymást megsebeznetek. Ha harcos vagy, vivj; ha szónok vagy, beszélj ellenségeid ellen. Azonban a csatán, a könyvön kívül kiméld elened. Ne fertőztesd be az emberszeretetnek szent oltárát, mely a gyilkost is oltalmazza, s ne háborítsd meg az isten békéjének napjait.

„Jó! Minden embert akarok szeretni, mindenkinek kedvében akarok járni, az okosnak úgy mint az együgyűnek, az előkelőnek mint az alacsonyrangúnak, a jónak mint a gonosznak. Hanem hogyan nyerjük meg a köznapiság tetszését?“ Azt mástól kell kérdezned. Ha főnnszárnyaló szellemed van, hiába hajolsz meg; az ostobaság soha sem oly ostoba, hogy a görbe vonalat egyenesre ne tudná átmérni. Kicsinynek kell lenned, ha kis embernek akarsz tetszeni. „Hanem philisterek között élek, kénytelen vagyok közöttük élni.“ Nem vagy kénytelen; akaszd fel magadat! Ha mégis életed oly kedves, békülj ki velök. Ha tudni akarod, mily boldogtalanok vagyunk, ha az emberrel meghasonlottunk, gondolj Rouseaura. Pora már nincsen meg, ismered életét s műveit, és tudod, hogy nemes szívvel s magas lélekkel bírt. De azt is tudod, hogy ha az ő idejében éltél volna, őt, mint mindnyájan tevék, gonosztevőnek, örültek tartottad volna. Rousseau szabadságszeretetének rabja volt, és kibén a szabadság iránti szeretet azon örültségig fokozódik, hogy megszabadulni vágyván minden társadalmi kötelektől, mint madár a légtérben, repülni merészel, azt Ikarus sorsa éri el. Azért igyekezzél az embereket megnyerni; de még egyszer, választatnod kell. Nem nyered meg az embert, ha csak nagyra nem becsülöd, vagy meg nem veted; s ha van művészet, melyben kontárkodni nevetséges vagy kárhóztos, úgy ez az emberekkel való bánásmód művészete. Szolgáljon intésedre saját példám. Csak egyszer életemben — de akkor is egy barátomért — kíséreltem meg egy nagynál valamit elérhetni. Már régen volt, s még azon jó napokban történt, melyekről Goethe Faustjában a miniszter ezt dalolta a „Blacksberg“-en:

Jetzt ist man von dem Rechten allzuweit,
Ich lobe mir die guten Alten;
Denn freilich, da wir Alles galten,
Da war die rechte goldne Zeit.

Audienciára mentem. Abból, mire Knigge és Chesterfield tanítottak, a legszebbet s legjobbat választám ki, ékesen egybefűztem és átnyújtam a virágcsokrot. Hanem szinleltem; hátam görbült volt, lelkem egyenes; czukor volt ajkaimon és só szívemben, s a miniszter engem — ajtaján kidobott.

Ford. — b — — d —.

K ü l ö n f é l é k.

A mult számban megkezdett humoreszk befejezése térhiány miatt jövőre marad.

Aigner Lajos budapesti könyvkereskedő bizományában megjelentek és beküldettek: Endrődi Sándor és gróf Zichy Géza költeményei; mind a kettő a Petőfi-társaság kiadásában; továbbá Gáspár Imre „Dalok az időnek“ című füzetének második kiadása. Valamennyiről bővebben fogunk szólni.

Egressy Ákos fog vendégszerepelni a helybeli nyári szinkörben; Balogh György szinigazgató több előadásra szerződtette. A társulathoz néhány új tag is szegődött, ami nagyon is kell. Kívánjuk, hogy javára legyenek az újabb erők.

A helybeli fiatalság f. hó 3-án a podluzsanyi erdőben majálist adott, mely a lehető kedélyesen folyt le. Nagyszámu közönség volt jelen és díszes hölgykoszorn.

Höppner Gyula úr esztörtökön lép föl mint műkedvelő a Balogh György jutalmául adandó „Lilomfi“ címszerepében.

A „Fővárosi Lapok“ után mi is közöltük azt a hírt, hogy Szász Károly jelenleg Dante „divina comédia“-jának fordításával foglalkozik. Szász Károly erre vonatkozólag egy kedélyes levelet írt a „F. L“-nak, melyben elmondja, hogy az egészről annyi igaz, miszerint a Kisfaludi-társasághoz valaki a ki a „Pokol“-lal már csaknem egészen kész, be-nyújtván bírálatra (mutatványul) két ének fordítását az elnökség azt véleményadás végett neki adta egyiknek. Elmondta továbbá, hogy ő a „Pokol“ első énekét ezelőtt hét, a harmadikat ezelőtt három vagy négy évvel fordította, s ha így halad, a „Pokol“-lal, épp 77, s az egész „Divina Comédia“-val 231 év alatt készül el.

Ifj. Szinyeyi József, lapunk munkatársától egy füzet jelent meg ily címmel: „A magyar irodalomtörténet-írás ismertetése.“

Új név. „Havasi rózsák“ cím alatt valami Versényi Györgytől egy füzet vers jelent meg.

Majthényi Flóra újabb költeményeiből mai számunk hoz mutatványt. Ujra felhívjuk reájuk a közönség figyelmét, annál is inkább, mivel tizta-jövedelmét az ismertnevű szerző a Madách-szoborra ajánlotta föl. Előfizethetni szerkesztőségünkön is.

A „Déli báb“ az új negyedév kezdetével több tekintetben átalakulva fog megjelenni, jul. hó-tól ugyanis nagyobbított alakban, finom simított levélpapíron, elegans színes borítékkal indul meg, fölemelt előfizetési árákkal (félévre 3 frt.) kiadója és főmunkatársa pedig gróf Csáky Alfonz lesz. Sikert kívánunk a szemlátomást emelkedő vállalathoz!

Gáspár Imre fölkért annak kijelentésére, hogy Rudnyánszkyról szóló bírálatát a „Déli báb“ a „Családi kör“-ből vette át.

A Madách-hangversenyre máris többben jelentkeztek nálunk és ajánlották fel szíves közreműködésüket. Így többek közt Majthényi Flóra urhölgy Budapestről, ki harmóniumjátékával kívánja gyönyörködtetni a közönséget. Örömmel konstatáljuk azt a meleg készséget, és érdeklődő részvétet, mely felhívásunkat eddig jutalmazta. Kérjük továbbra is!